

[Ole Bjørn Kraft.]

Vi forstår alle de vanskeligheder, som her ved vil opstå, og de følelser, der bliver sat i bevægelse. Jeg venter, at man også i ansvarlige tyske kredse vil have sin opmærksomhed henvendt på spørgsmålet og finde udvej for en løsning, der ikke fremkalder modsætninger.

Det andet fremtidsspørgsmål er stillingen, når en tysk fredstraktat skal tilvejebringes. Håbet om en fredstraktat med et samlet Tyskland vil jo ikke gå i opfyldelse i nær fremtid, men vi kan vel ikke afvise muligheden for, at en fredstraktat med Vesttyskland vil blive afsluttet, og Danmark vil — ved en sådan traktats afsluttelse — have meget betydelige interesser at varetage. Vi har tidligere henledt de store magters opmærksomhed derpå og har også fået løfte om at blive hørt. Jeg tror, det ville være rigtigt, hvis regeringen ikke udskyder forberedelserne, men, medens der endnu er god tid, selv studerer problemerne for senere at kunne tage kontakt med partierne, hvad jeg også går ud fra sker, om vor holdning, hvis den situation kommer til at foreligge.

Jeg skal nu slutte. Denne debats forløb har allerede vist, at der står et stort flertal bag ved hovedlinierne i landets udenrigspolitik, og at ministeren ved fastholdelse af denne linie har en sikker parlamentarisk støtte. Dette er meget tilfredsstillende og vil, hvad vi kun alle kan glæde os over, være en styrke for den højtærede minister i varetagelsen af hans betydningsfulde arbejde for Danmark i forholdet til den øvrige verden.

Jørgen Jørgensen (Lejre): Jeg takker den højtærede udenrigsminister for den redegørelse, han fremsatte her i går. Der var i ministerens tale en del, der var kendt i forvejen, men det kunne vel ikke godt være anderledes, og yderligere vil jeg sige, at ministeren på flere områder drog slutninger, som jeg er helt uenig med ham i. Trods dette var der alligevel synspunkter og meninger, som tydede på en mere fordomsfri indstilling til visse problemer i udenrigspolitikken, end det under tidligere udenrigsdebatter er kommet til udtryk fra ministerens forgænger i embedet.

Når den højtærede udenrigsminister, og iøvrigt også i dag den socialdemokratiske ordfører, i sin tale fremhævede betydningen

af, at vestmagterne denne gang under Berlinforhandlingerne havde NATO-landenes mange divisioner bag sig, synes jeg dog, ministeren må erkende, at selv med denne baggrund blev resultatet af konferencen ikke særlig strålende. Magtbalancen i sig selv er jo ingen løsning, og magtbalancepolitikken indebærer den fare, at det bliver en skrue uden ende. Hver af parterne vil helst forhandle på det tidspunkt, da han føler sig stærkere end modparten, og det kan føre til, at forhandlingsmuligheder forspildes i det øjeblik, da iøvrigt ellers tiden er inde til at opnå et resultat.

Mange af de synspunkter, der er fremsat af Sovjetunionen under Berlinkonferencen, er helt uforståelige for os i de vestlige demokratier. Hvorfor kunne f. eks. Østrig ikke få en fredsordning, når man nu var rede til at acceptere det grundlag, som Sovjetunionen selv har været med til at opstille for få år siden? Det, som gør det så vanskeligt at forhandle med Sovjetunionen, er, at Rusland er et lukket land; ingen fri offentlig mening giver udtryk for det russiske folks synspunkter og meninger; ingen appel fra vestens demokrati kan påvirke meningsdannelse i det russiske folk, og denne lukkede skaber mistænksomhed og frygt i folkesindene i landene mod øst. Dette er meget ulykkeligt, for vi må se i øjnene, at før denne mistænksomhed og frygt fjernes, vil det være vanskeligt for ikke at sige umuligt at opnå forståelse mellem øst og vest i verdenspolitikken.

Det er ved flere lejligheder sagt af ansvarlige ledere indenfor Sovjetunionen, at de forskellige regeringssystemer i øst og vest ikke er nogen hindring for et fredeligt samarbejde, og dette er sikkert rigtigt. Hovedvanskeligheden, det som skaber spændingen, er den manglende tillid. Vil vi derfor yde et bidrag til forståelse og forsoning, må vi i Vestens demokratier i alle vore handlinger, i alt hvad vi foretager os, søge at overbevise Sovjetunionen og østmagterne om, at vi kun har eet formål med vor stræben: at bevare freden, at undgå krig og at skabe det fællesskab og samarbejde mellem Europas folk, som er den eneste vej til fremme af en lykkelig udvikling i vor verdensdel.

Udfra ønsket om at yde vort bidrag til en forståelse mellem de store magtgrupper i